Nakon 4. listopada 1993. godine vratila nam se inflacija. Inflacijska neman, prema mišljenju našeg premijera, zahtjeva potpuno drugačiji pristup. Da bi se to shvatilo i razumjelo, kako kaže naš premijer, potrebno je pojam optimalno zamijeniti pojmom sveobuhvatno. Ako je nešto sveobuhvatno tada nije ništa ispušteno. Tako se sveobuhvatno u osnovi ne razlikuje od optimalnog ali je optimalno predugo na životu i vrijeme je da ga zamjeni dugi pojam. Tako smo od optimalnog došli do sveobuhvatnog.

Inflacija svojim ubrzanjem postaje problem kojeg vlada Andreja Plenkovića mora, htio ne htio, Â „uvrstiti u dnevni red“. Vrijeme promatranja se mora skratiti, završiti, jer ponašanje inflacije već pokazuje svu svoju razornu snagu. Mislilo se je, krivo, kako će se inflacija smiriti što će, razumljivo, smanjiti pritisak na državni proračun socijalno ugroženih građana. Nema čekanja moraju se donijeti potrebne odluke. Kako mala, otvorena i nerazvijena zemlja ima, malo je kazati, ograničene mogućnosti, u socijalnom pogledu, u savladavanju inflacije vrijeme je da se krene. Vlada Andreja Plenkovića kalkulira kako je „promatranje“ omogućilo „uštede“ što mi se čini krivom procjenom jer narod kaže – tko na vrijeme daje, dvostruko daje. Kašnjenje s potrebnim mjerama više kazuje kako se vlada ne snalazi u novim uvjetima. Kašnjenje jednako tako ukazuje da se EU opet nije snašla jer nije uopće reagirala kao što nije reagirala 2008. godine. Međutim, ma koliko to ignorirali, inflacija je svojom pojavom dramatično smanjila očekivanja hrvatskih građana što, sa svoje strane, valja identificirati kao njihovu dodatnu ugrozu. U Lijepoj Našoj mali broj građana se može, bez značajnijeg smanjenja svog životnog standarda, suprotstaviti inflaciji. Malo je njih koji imaju više nego što im treba kako nas uvjeravaju podaci o raspodjeli male dodane vrijednosti i neto bogatstva. U kratkom roku oni koji su štedjeli i čuvali za „crne dane“ mogu premostiti užase inflacije. Kao što rekosmo – takvih je svakim danom sve manje. Navedeno znači da su mnogi građani već iscrpili svoje zalihe za „crne dane“ i postaju kandidati koji će se sve brže seliti u pravcu socijalno ugroženih građana. Posebno valja imati u vidu velik broj socijalno ugroženih građana koji nisu ni prije ove inflacijske nemani pokrivali minimalne životne troškova. Drugim riječima, broj marginalnih i socijalno ugroženih građana će se dramatično povećati što će država morati, kako bi opravdala svoj smisao i postojanje, pokriti kako zna i kako umije.

Retorika će tu malo, ako i malo, pomoći. Premijer Andrej Plenkovića je svjestan te činjenice i zato se priprema kako objektivno male mogućnosti prikazati kao veliku pomoć socijalno ugroženim građanima. To je najviše što može uraditi naš premijer.Â Bit će interesantno čuti njegovu argumentaciju. Zato nam je potreban sveobuhvatan pristup što nije, prema mišljenju našeg premijera, moguće postići dosadašnjom optimalnom politikom.